

Arrest

nr. 216 320 van 4 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die verklaart van Azerische nationaliteit te zijn, op 19 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 april 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 april 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is toegekomen in het Rijk op 5 juni 1998, samen met haar echtgenoot A.P.

Op 27 oktober 2011 werd aan verzoeksters echtgenoot een Ministerieel Besluit van terugwijzing betekend en hij werd gerepatrieerd naar Armenië op 27 maart 2015.

Op 26 mei 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Deze aanvraag is onontvankelijk verklaard op 16 november 2010. Het annulatieberoep tegen voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) is bij arrest van 20 november 2011 verworpen.

Op 16 april 2018 wordt verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf. Op dezelfde dag wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 16 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster en haar minderjarig kind ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: R., voornaam: S. geboortedatum: 24.03.1972 geboorteplaats: Silo nationaliteit: Azerbeidzjan met kind: P. A., geboren op (...)2003

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

-tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 16.04.2018.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;*

■ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

■ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft meerdere veroordelingen opgelopen:

- *op 28.05.2003 veroordeling door de politierechtbank van Antwerpen tot een geldboete met 3 jaar uitstel voor onopzettelijke slagen en verwondingen (verkeer)*

- *op 06.03.2006 veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 maanden met 3 jaar uitstel, een geldboete behalve 25 euro met 3 jaar uitstel en een bijzondere verbeurdverklaring voor diefstal*

- *op 17.09.2007 veroordeling door de correctionele rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete voor diefstal (in het vonnis staat dat mevrouw gekend is voor 17 feiten waaronder diefstal, helling en illegale vreemdeling)*

- *op 29.04.2008 veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 12 maanden, een geldboete en bijzondere verbeurdverklaring voor drie diefstallen*

Verder werden tussen 1999 en 2015 verschillende processen-verbaal opgemaakt ten zijnen laste:

-18 voor diefstal

-1 voor oplichting

-1 voor helling

Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten en gelet op de herhaling, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 08.07.2010.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

De laatste aanvraag tot regularisatie heeft betrokkene ingediend op 19.05.2010, dit in het kader van artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980. De beslissing van 16.11.2010 tot onontvankelijkheid werd op 20.04.2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Betrokkene verklaart twee kinderen te hebben: P. A., geboren op (...)2003, en P. D., geboren op (...)1993. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat ook haar zoon, P. A., illegaal op het grondgebied verblijft, kan betrokkene niet voorhouden van hem gescheiden te worden. Hij heeft ook geen verblijfsrecht in België. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 EVRM worden ingeroepen.

Dat haar andere dochter, P. D., in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 EVRM. Daaruit blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is."

2. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

"Verzoekende partij stelt het beroep tot schorsing- en nietigverklaring tegen deze beslissingen in, "in haar hoedanigheid van moeder en wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind".

Artikel 37 6, eerste lid, B.W. luidt: "Wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, beheren zij ook gezamenlijk zijn goederen en treden zij gezamenlijk als zijn vertegenwoordiger op."

Overeenkomstig artikel 35 W.I.P.R. is in casu het Belgische recht van toepassing (artikel 35 W.I.P.R., in fine): "De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd."

Derhalve kan verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze alleen - zonder de vader - een procedure in rechte inleiden.

De beide ouders moeten gezamenlijk optreden als vertegenwoordiger.

Desbetreffend kan ook worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State: "Hoewel de bestuursorganen - en niet de minderjarige - betreffende de geldigheid van de vertegenwoordiging van een minderjarige door slechts één van zijn ouders desgevallend aanspraak kunnen maken op de hoedanigheid van Merden die te goeder trouw zijn' in de zin van art. 373, 2e lid BW, dat bepaalt dat elke ouder in het kader van de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag wordt geacht te handelen met de andere ouder, wanneer hij, alleen, een handeling stelt die met dit gezag verband houdt, geldt dit niet voor de Raad van State die zo nodig ambtshalve de vraag moet stellen naar de regelmatigheid van een beroep dat bij hem aanhangig wordt gemaakt. Aangezien art. 37 6, 1e lid BW bepaalt dat de ouders in geval van gezamenlijke uitoefening de minderjarige samen vertegenwoordigen, is het beroep in casu onontvankelijk." (R.v.S. nr. 205.421, 18 juni 2010, Rev.dr.étr. 2010, afl. 158, 148, noot)

Verzoekende partij stelt gescheiden te zijn, maar dit wordt vooreerst niet aangetoond en bovendien is het niet dat omdat men gescheiden is, de moeder het ouderlijk gezag op exclusieve wijze zou uitoefenen.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het door verzoeker wordt ingediend als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen." (R.v.V. nr. 128 352 van 28 augustus 2014)"

Het staat niet ter betwisting dat het kind van de verzoekster, P.A., minderjarig is en dit kind haar gebruikelijke verblijfplaats in België had op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Overeenkomstig artikel 35 van het Wetboek van internationaal privaatrecht worden de regels inzake de uitoefening van het ouderlijk gezag derhalve beheerst door het Belgisch recht. De ouders van de minderjarige P.A. oefenen het ouderlijk gezag, overeenkomstig de Belgische wetgeving, gezamenlijk uit. Het minderjarige kind dient dan ook te worden vertegenwoordigd door beide ouders samen (artikel 376, eerste lid van het BW; zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016) en een beroep dat werd ingediend door een persoon die niet gerechtigd is om alleen de minderjarigen te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

De opmerking ter terechtzitting dat de ene ouder geen contact meer heeft met de andere ouder, doet geen afbreuk aan de duidelijke wettelijke bepalingen ter zake. De verzoekster brengt geen enkel begin van bewijs naar voren dat zij het exclusief ouderlijk gezag uitoefent over het minderjarige kind P.A. Zij diende dan ook door beide ouders samen in rechte vertegenwoordigd te zijn.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in de mate dat het door de verzoekster werd ingediend als wettelijke vertegenwoordiger van P.A. Deze vaststelling doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat de verzoekster zelf, in eigen naam, over de vereiste hoedanigheid en het vereiste belang beschikt om de nietigverklaring te vorderen van de bestreden beslissing die aan haar is gericht en die ook in haar hoofde tevens gegrond is op motieven die haar kinderen betreffen.

De exceptie is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstrueren van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“artikel 8 EVRM

Iedereen heeft het recht op respect van zijn privé - leven .

De zoon heeft heel wat contact met klasgenoten en met vrienden buiten de school.

Mevrouw R. heeft ook heel wat contacten opgebouwd met Belgische personen.

Het Europees hof voor de Rechten van de Mens heeft bepaald dat in het recht op respect van het privé-even is begrepen het recht tot het onderhouden van contacten met anderen en dat dit niet beperkt is tot de contacten binnen een gezin maar dat dit ruimer moet geïnterpreteerd worden .

Het Europees Hof heeft een zeer ruime definitie gegeven .

Het recht op de bescherming van het privé-leven houdt het recht in tot bescherming van de relaties met anderen op affectief gebied .

Arrêt Beldjoudic France van 26 maart 2002 .

Het Hof van Straatsburg heeft gepreciseerd in zijn arrest Rees dat de staten een juist evenwicht dienen aan te houden tussen het algemeen belang en het individueel belang .

ernstig moeilijk te herstellen nadeel

Het beëindigen van de scholing van P. A. .

Hij is niet in staat om in de taal van het "thuisland " van de moeder les te volgen .

Hij beheerst deze taal niet.”

3.2 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Vooreerst merkt de Raad op dat de gemachtigde bij het treffen van het bestreden bevel wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoeksters familiale leven in België, meer bepaald met haar twee kinderen in België. Zo motiveert de bestreden beslissing het volgende: *“Betrokkene verklaart twee kinderen te hebben: P. A., geboren op (...)2003, en P. D., geboren op (...)1993. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat ook haar zoon, P. A., illegaal op het grondgebied verblijft, kan betrokkene niet voorhouden van hem gescheiden te worden. Hij heeft ook geen verblijfsrecht in België. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 EVRM worden ingeroepen.*

Dat haar andere dochter, P. D., in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 EVRM. Daaruit blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

Verzoekster toont niet aan in welk opzicht de verplichting om het grondgebied te verlaten haar gezinsbelangen met haar minderjarige zoon P.A. in het gedrang zou brengen, nu ook haar zoon het grondgebied dient te verlaten. Het kind dient samen met de moeder het land te verlaten ter vrijwaring van de eenheid van het gezin. De verzoekster toont derhalve niet aan dat de bestreden beslissing het door artikel 8 van het EVRM verleende recht op bescherming van het gezins- en familieleven zou schenden.

Waar verzoekster gewag maakt van een schending van haar privéleven verwijst zij naar haar langdurig verblijf en dat haar zoon studeert in België. Zij en haar zoon hebben heel wat contacten opgebouwd.

Dienaangaande merkt de Raad op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoekster in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat haar in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat de verzoekster zich *in casu* beperkt tot vage beweringen omtrent contacten en het schoollopen van haar zoon in België, die evenwel niet worden ondersteund door een begin van bewijs. Hiermee toont de verzoekster echter nog niet aan dat het door haar en haar zoon opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden.

Hierbij dient erop gewezen te worden dat het privéleven van de verzoekster zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich zeer goed bewust was dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. De verzoekster nam immers op 11 maart 2005 kennis van de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 16 november 2010 werd haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard en werd het annulatieberoep verworpen door de Raad op 20 november 2011. Verzoekster gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 8 juli 2010.

In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi/Verenigd Koninkrijk*).

In casu kan niet worden vastgesteld dat de verzoekster in de periode dat zij in België heeft verbleven, voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing, dermate intense sociale of andere contacten met en in de Belgische samenleving zou hebben ontplooid om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendig zodanig dat deze vreemdeling op duurzame wijze lokaal verankerd is in de samenleving van het gastland. Dit wordt *in casu* niet aangetoond, te meer nu verzoekster een waslijst aan strafbare feiten heeft gesteld. Uit de mogelijkheid op nieuwe inbreuken tegen de openbare orde in de toekomst blijkt niet dat er op de verwerende partij een uit artikel 8 van het EVRM afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoekster op het grondgebied te gedogen vanwege haar langdurig verblijf. Verzoekster betwist overigens niet dat zij bij herhaling het voorwerp is geweest van processen-verbaal die strafbare feiten betreffen, naast de strafrechtelijke veroordelingen opgesomd in de bestreden beslissing.

Bovendien maakt de verzoekster geheel niet concreet aannemelijk dat haar minderjarige kind in het land van herkomst onmogelijk nog school kan lopen en een sociaal netwerk zou kunnen opbouwen.

De verzoekster maakt het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bijgevolg niet aannemelijk.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN